

případě nejde o lhůtu podle § 85 c. ř. s., neboť podání žaloby o rozvod manželství není vázáno lhůtou. Musil tedy soud, kdyby ihned při prvním povinném přezkoumání žaloby byl přišel na dodatečně zjištěnou formální závadu, prostě žalobu vrátiti bez ustanovení lhůty. Zjistil-li onu závadu až po zahájení ústního jednání, nemohl ovšem již žalobu vrátiti k opravě, ale lhůta, již udělil žalobkyni k předložení osvědčení o státním občanství, není lhůtou podle § 85 odst. 2 c. ř. s., nýbrž obyčejnou lhůtou soudcovskou podle § 123 c. ř. s., jež pro nedostatek jiného ustanovení může býti soudem prodloužena (§ 128, odst. 1 c. ř. s.) Neměl proto první soud, když žalobkyně pro prodloužení lhůty uvedla závažné důvody, žalobu odmítnouti, nýbrž povolití prodloužení lhůty.

Čís. 17414.

Domáhá-li se žaloba nejen uznání práva služebnosti, nýbrž i jejího knihovního zajištění (§ 1498 obč. zák.), jde o žalobu na plnění, s níž jest spojen určovací návrh a není třeba podmínek § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. října 1939 Rv I 245/39.)

První soud vyhověl žalobě, pokud se jí žalobci domáhali výroku, že jim jako vlastníkům domu čp. 29 v D. K. (statku panujícího) přísluší služebnost otvírati okno na stavební parcelu čís. 36 a že je žalovaná povinna svoliti k tomu, aby na tuto parcelu jako statek služební byla knihovně vložena tato služebnost. Naproti tomu nevyhověl první soud žalobě, pokud se jí žalobci domáhali výroku, že jim jako vlastníkům domu čp. 29 přísluší právo služebnosti míti okno z domu čp. 29 na stavební plochu čp. 36 a bráti z této stavební plochy světlo a vzduch, jakož i vstupovati na stavební plochu za účelem čištění a opravování okna a opravování budovy a svoliti ke vkladu těchto služebností na stavební plochu č. 36 jako statek služební, případně trpěti, aby zápisy těchto služebností byly vykonány podle rozsudku vyhovujícího žalobě a, aby byla žalovaná povinna uznati, že nepřísluší jí právo zříditi na stavební ploše budovu do vzdáleností 3 m od hranic jejich domu a zdržeti se stavby v tomto prostranství. Odvolací soud vyhověl žalobě i pokud se jí žalobci domáhali výroku, že žalobcům jako vlastníkům domu čp. 29 v D. K. jako statku panujícího přísluší i služebnost vstupovati na stavební plochu č. parc. 36 za účelem čištění okna z domu čp. 29 v D. K. vedoucího na prostranství stavební parcely čp. 36 a, že žalovaná strana jest povinna svoliti k tomu, aby tato služebnost byla vložena na stav. parcelu čp. 36 ve vložce 30 poz. knihy kat. území D. K. jako statek služební.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované a v otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Právní názor žalovaného, že v souzeném případě nejde o žalobu na plnění, není správný, protože se žalobci nedomáhají jen uznání práva služebnosti, nýbrž i jejího knihovního zajištění podle § 1498 obč. zák. Tím však spojili návrh určovací s návrhem na plnění a poněvadž výrok o onom návrhu má předurčující význam pro výrok o druhém návrhu, jde ve skutečnosti o žalobu na plnění. Proto tu není třeba podmínek stanovených § 228 c. ř. s. pro určovací žalobu (Sb. n. s. č. 7328 v důvodech.) Nelze však přisvědčiti žalovanému ani v tom, že v souzeném případě nešlo o výkon nějaké služebnosti, nýbrž, že šlo jen o sousedskou ochotu. Vždyť z toho, že zaměstnanci žalobců a jejich předchůdců po více než 30 let vstupovali k vůli čištění oken na pozemek patřící nyní žalovanému, aniž si k tomu vyžadovali svolení, mohl každý usuzovat, že šlo o výkon práva ve smyslu § 309 obč. zák., zejména když není prokázána žádná skutečnost, která by nasvědčovala opaku.

Čís. 17415.

Náhradou povinnému lze uložit v případech §§ 1325, 1326, 1327 a 1329 obč. zák. náhradu škody placením renty v době vynesení rozsudku ještě nesplatné.

(Rozh. ze dne 13. října 1939 č. j. Rv I 798/39.)

Žalobkyně, jejíž manžel byl usmrčen autem, jež řídil žalovaný, domáhá se na žalovaném podle § 1327 obč. zák. náhrady škody. Nižší soudy vyhověly žalobě tak, že uznaly žalovaného povinným platit žalobkyni 300 K měsíčně splatné vždy 1. toho kterého měsíce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Výtka mylného právního posouzení (§ 503 č. 4 c. ř. s.) se týká jen odsouzení žalovaného k placení částek v budoucnosti splatných. Dovolatel zastává názor, že může býti odsouzen jen k plnění částek splatných v době rozsudku. Názor tento není správný. Nastala-li z tělesného poškození smrt, mají pozůstalí, o jejichž výživu se měl usmrčený podle zákona starati, podle § 1327 obč. zák. nárok na náhradu všeho, co jim vůbec ušlo usmrcením živitele, neboť to tvoří jejich škodu. Ztrátu výživy jim musí škůdce nahraditi a tedy za usmrčeného jim výživu plniti. Při nárocích na výživné, kdy může býti žalovaný odsouzen podle § 406 c. ř. s. i k dárkám, které dospějí teprve po vydání rozsudku, se nečiní rozdíl, zdali se nárok na výživné opírá o smlouvu, o zákon nebo o poslední pořízení. Výraz »výživné« zahrnuje, jak se podává z § 407 c. ř. s., i peněžitý důchod, k jehož plnění byl někdo odsouzen pro poškození na